

Men saa gal, som den nu gøres til, er den dog heller ikke, og navnlig ser jeg ikke, at man kan rette saa stærke Beskyldninger mod den for Vilkaarlighed, som man gør. Maa jeg først bede ærede Medlemmer tænke lidt paa den nuværende Tilstand. Tro De ikke, at der nu hersker Vilkaarlighed i Anvendelsen af de gældende Bestemmelser Landet over med Hensyn altsaa til Forfølgelsen af offentlige Fruentimmer? Der er for det første den overordentlig store Forskel, at i Kjøbenhavn er der Regulering, men den findes jo nu slet ikke uden for Kjøbenhavn. Men dernæst kan der ogsaa i de enkelte Politimestres Hævdelse af Straffelovens Bestemmelser, specielt § 180, gøre sig overordentlig stor Forskel gældende. Den ene Politimester tager haardt fat efter denne Paragraf, slaar ned, saa snart han bliver underrettet om, at en Kvinde er mistænkt for at have overtraadt den, den anden lader staa til og bryder sig ikke om det. Tro ærede Medlemmer virkelig, at der ikke i saa Henseende allerede nu hersker overmaade stor Vilkaarlighed her i Landet? Jeg gad vide, om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds tør benægte det. Og lad os saa se paa, hvorledes det vil kunne blive efter selve § 2. Ærede Medlemmer maa jo vide — og det vil jeg særlig rette til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) — at hvad man end kan sige af ondt imod Loven af 3dje Marts 1860, specielt dens § 2, saa er det ikke den, vi her skulle stemme om, den er gældende Lov, enten dette bliver vedtaget eller ikke, baade for saa vidt angaar Løsgænger og Betleri fra anden Side end offentlige Fruentimmer, og ogsaa for saa vidt angaar den Del deraf, som kan bruges mod dem. Det, som er nyt, er kun de to sidste Linier af vor § 2, og deri er ingen anden Plads for Vilkaarlighed end den, der, som sagt, klæber ved alle Straffebestemmelser. Hvis denne Paragraf vedtages, vil Forholdet blive dette, at en Politimester, naar han erfarer eller faar Mistanke om, at en Kvinde søger Erhverv ved Utugt i hans Jurisdiktion, i Henhold til den gældende Lov af 3dje Marts 1860 vil kalde hende for sig, og saa vil han undersøge, hvordan hun søger sit Underhold, og hvis han saa faar at vide, at hun ikke finder sit Underhold „uden Skade for det almindelige“, saa kan han affordre hende Rede og Rigtighed for, hvorledes hun ernærer sig, og jeg tvivler ikke om, at de fleste Politimestre ville finde, at det at søge Erhverv ved Utugt er et Erhverv,

hvorved man paafører det almene Skade, og at de derfor i en Mistanke om, at hun gør noget saadant, ville finde tilstrækkelig Hjemmel til at gaa videre og affordre hende Rede og Rigtighed for, hvorledes hun ernærer sig. Finder han saa ikke, at hendes Forklaring er fyldestgørende, vil han give hende Tilhold om at søge sig et lovligt Erhverv. Det vil han kunne gøre ganske uden Hensyn til, hvad vi her bestemme i § 2, ganske simpelt i Henhold til den gældende Lov. Det, som saa kommer til efter vor Bestemmelse i § 2, er, at hun, naar hun overtræder det Tilhold, som er givet hende, og naar hun endvidere er straffet efter § 1 i vor Lov — thi det maa jo komme til — vil kunne straffes efter § 2 som Løsgænger. Nu siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, at det er en saa frygtelig Selvmodsigelse, vi gøre os skyldige i, idet vi paa den ene Side ophæve Straffelovens § 180, altsaa erklære Utugtserhvervet for helt straffrit, og dog paa den anden Side ad en Omvej — som han eller et andet æret Medlem sagde, jeg husker ikke, hvem det var — kommer tilbage til det samme gennem § 2. Det er en Misforstaaelse. Det, vi erklære straffrit ved Ophævelsen af § 180, det er det at søge Erhverv ved Utugt i Almindelighed; det, som vil kunne straffes efter § 2 her, det er det, at man efter at have overtraadt § 1 ikke har andet Underhold end Utugtserhvervet. Der er en meget væsentlig Forskel paa de to Ting. Vi vide jo alle, at nu praktiseres Usædelighedsbestemmelserne saaledes, at enhver Kvinde, der om end kun en enkelt Gang har tilladt sig at drive Utugt for Betaling, inddrages under § 180. Det vil ikke kunne ske efter vort Forslag, der maa meget mere til; der maa det til, at hun ikke kan ernære sig paa anden Maade, eller ikke kan paavise, at hun paa anden Maade har sit Underhold, og saa det, at hun har overtraadt § 1; saa først kan hun blive straffet efter § 2. Man kan gerne sige som det ærede Medlem, at saa er det dog Utugtserhvervet, som straffes, men det er en ganske anden Form for Utugtserhvervet end den simple og almindelige, som nu straffes. Det ærede Medlem kan sige, at det er ikke et fuldt Skridt, vi gøre, vi standse, inden vi naa den fulde Straffrihed. Ja vel, det kan han have Ret i, det er, om man vil, et Mæglingsforslag, en Mellembestemmelse, men den kan jo ogsaa være rigtig. I det hele vil jeg sige, at Meningen med denne Paragraf er jo, at man ikke, naar vort Lovforslag i øvrigt bliver vedtaget, skal komme